MÁJUS HÓNAP IGEHIRDETŐI

MÁJUS 7. SZTUPKAI KRISTÓF
MÁJUS 14. DR. HECKER FRIGYES
MÁJUS 21. GYURKÓ JÓZSEF
MÁJUS 28. BOLYKI LÁSZLÓ

IMÁDSÁG

IMÁDKOZZUNK ALKALMAINKÉRT, A SZOLGÁLATOKÉRT, JÉZUS MELLETTI DÖNTÉSÉRT, MEGTÉRÉSÉRT!

IMÁDKOZZUNK A BETEGEKÉRT, SZENVEDŐKÉRT, IDŐSEBB TESTVÉREKÉRT!

HÍREK

• Április 9-én, az idei virágvasárnapon rendhagyó családi istentiszteletet tartottunk: a fiatalok sokféle szolgálatával (igeolvasás, ének), gyerekek jelenlétével és megszólításával (beszélgetés Máté tanítvánnyal) és szimbolikus cselekedettel: egy-egy szál virág oltáron való elhelyezésével fejeztük ki, hogy mi magunk is tanítványként szeretnénk szolgálni Jézust.

• Április 13-án nagycsütörtökön széder-esti vacsorára gyűltünk össze a Reménység Gyülekezet tagjaival együtt. Röbb mint 25-en ültük körül a megterített asztalt. Nagypénteket ugyancsak együtt ünnepelte a két gyülekezet úrvacsorai közösségben, és Jézus kereszten elhangzó szavainak tanulmányozásával. Húsvét vasárnapján Szücs Natasa keresztelőjét ünnepeltük, valamint gyülekezetünk hitvalló tagjainak sorába vettük fel: Antal Nórát, Lakatos Viktóriát, Kardos Katalint, Szabó Imrét – Lakatos Lilla pedig a Dombóvári Körzetből jelentkezett át körzetünkbe.

• A május 1-i hagyományos gyülekezeti napunkon bemutatkozó játékkal köszöntöttük a körzetünkbe érkező Sztupkai Kristóf teológus hallgatót, akit a 85. Évi Konferencián püspökünk helyezett hozzánk Óbudáról. A gyülekezeti napon áhítatot tartott Főglerné Ilus laikus elöljáró. A közös játékok közben a finom palócgulyást Hanula András házigazda készítette a mintegy 30 résztvevő számára!

• A június 5-i pünkösdhétfőre a VII. kerületi protestáns egyházak nagy Reformációi Napot szerveznek, amelybe a mi gyülekezetünket is meghívták. Ennek a napnak a kapcsán várhatóan mi is kapunk egy hirdető molinót, valamint a nap során egy sátrat, amelybe a gyülekezetünket, egyházunkat mutathatjuk be. **Kérünk segítőket, önkénteseket** ebbe a sátoros szolgálatba, ahol akár egy kávéval, süteménnyel fogadhatnánk a betérőket. A helyszín a Reformációi Emlékpark melletti evangélikus templom és iskola lesz, várhatóan lefoglalásra kerül a templom előtti Fasori szerviz út is. Délelőtt 11 órától ünnepi istentiszteletet terveznek a szervezők, délután többek között koncertekre, kerekasztal beszélgetésre kerül sor, de egész nap lesz a gyerekeknek szóló program is. A nap mottója: „Az igaz ember hitből él! (Gal 3,11)

2017. MÁJUS

• Május 1. Gyülekezeti nap Isaszegen

• Május 7. Sztupkai Kristóf ifjúsági vezető köszöntése, úrvacsorai istentisztelet

ELŐREKINTÉS

• Június 4. Pünkösdvasárnap
• Június 5. Pünkösdhétfői nagy reformációi nap a Fasori evangélikus templom körül több protestáns egyház összefogásával: evangélikus, református, baptista, metodista

PARTNERGYÜLEKEZETI LÁTOGATÁS ÉS ANGOLTÁBOR

Június 16-24. között újra körzetünkbe érkezik Ken Hutchens lelkész és 8 fős *In Mission Together („Együtt a misszióban")* missziós csapata, az Illinois állambeli Embarras River partnerkörzetből. A csoport a Forrai metodista középiskolában fog angol tábort tartani. A gyülekezeti vendégfogadást Sztupkai Kristóf koordinálja (szállás: a Felsőben és a Múzeum körúti Forrai épületben lesz). Az iskolai részt Pásztor Zsófia iskolalelkész koordinálja . **Segítők, önkéntesek jelentkezését várjuk Sztupkai Kristófnál.** Június 18-án vasárnap a csoporttal érkező Don Stevens amerikai lelkész vendégszolgálatát fogjuk meghallgatni az istentiszteleten.

***Felsősorban* – A Magyarországi Metodista Egyház Felsőerdősori Gyülekezetének hírlevele**
2017. május
Megjelent 50 példányban. Felelős kiadó: Dr. Khaled A. László lelkész, szuperintendens.
A gyülekezet címe: 1068 Bp., Felsőerdősor 5. – Sztupkai Kristóf telefonszáma: 20/770-3990
Weboldal: www.pest.metodista.hu – Felsős imaóra: vasárnap 9.00 óra
Istentisztelet: vasárnap 10 óra (Felső), 16 óra (Reménység Gyül.), 16 óra (Mosonmagyaróvár)

*„**Jézus** Krisztus **tanítványait** nevelni, hogy **megváltozzon** a világ!"*

első *sorban*

→ JÉZUS-KÖZPONTÚ
→ TANÍTVÁNYKÉPZŐ
→ ÉLETÚJÍTÓ

A Magyarországi Metodista Egyház Felsőerdősori Gyülekezetének hírlevele
Felsősorban – 2017. május

Krisztus ismeretében növekedni

„Amikor Bétsaidába érkeztek, egy vakot vittek hozzá, és kérték, hogy érintse meg. Ő pedig a vakot kézen fogva kivezette a faluból, azután szemére köpve rátette kezét, és megkérdezte: »Látsz-e valamit?« Az felnézett, és így szólt: »Úgy látom az embereket, mintha fákat látnék, amint járkálnak.« Aztán Jézus ismét rátette a kezét a szemére, ő pedig körülnézett, és meggyógyult, tisztán látott mindent. Jézus ekkor hazaküldte őt, és azt mondta: »Még a faluba se menj be!«" (Mk 8,22-26)

A betsaidai vak meggyógyításának a történetében a Krisztus ismeretében való elmélyülés folyamatosságáról, szüntelen tanulásról, a tisztább látásért megtett újabb és újabb lépcsőfokokról van szó. A vak gyógyulása nagyon szépen elővetíti Péter hitének változását, fejlődését, amiről a textus utáni versekben olvasunk (Mk 8,27-33). Jézus megkérdi tanítványait, hogy minek mondják őt az emberek? A válasz: *„Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, ismét mások pedig egynek a prófétáknak közül"*. Ebből látszik, hogy az akkori emberek még nem láttak tisztán Jézussal kapcsolatban. Valamit érzetek, valamit értettek belőle, és nem is nagyon lőttek mellé, mikor prófétát láttak benne, de Jézus ennél jóval több. Megkérdezte aztán tanítványait is Mester: *„Hát ti kinek mondotok engem?"* Péter így válaszolt neki: *„Te vagy a Krisztus"* (Mk 8,29). Micsoda hitvallás ez Pétertől, aki Jézus mellett élve egyre és egyre többet értett meg belőle, de ekkor még sok jövőbeli tanulásra szüksége volt. Péter válasza után Jézus elkezd szenvedéseiről, haláláról és feltámadásáról is beszélni, és ez az a pont, amit Péter már nem bír elviselni. Hitéletében, lelki látásának ebben a stádiumában még nem tudja felfogni ezeknek a szavaknak a mélységét. *„Péter ekkor magához vonva őt [Jézust], meg akarta dorgálni"*, de végül a Mester dorgálta meg tanítványait és mondta azt Péternek, hogy *„nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint"*. Péter valamit már látott Krisztusból, de a teljes kép még homályos volt előtte.

Nem azonnal látunk tisztán. A Krisztus-ismeretben való növekedésünk, hitünk fejlődése mindig egy folyamat, és Jézus jól tudta ezt Péterrel kapcsolatban is, és jól tudja velünk kapcsolatban is. Tapasztalati tanulásra van szükségünk. Olyan Krisztus-élményekre, amilyeneket ez a vak ember is átélt. Szükségünk van újra és újra Jézusnak lelki értelemben történő érintésére, hogy átéljük a vakságból, az elveszettségből való kiút lehetőségét.

Talán ismerős mindenkinek a kép: vannak helyzetek életünkben, amiket nem látunk tisztán. Valamikor talán teljesen sötét a kép előttünk és vakok vagyunk. Más helyzetekkel kapcsolatban talán valami halvány fény dereng előttünk, valami homályos irányt érzünk, de nem élesek előttünk a jövő képnek vonalai. Isten megenged ilyen helyzeteket számunkra, és bár joggal élhetnénk meg bizonytalanul ilyen helyzeteket, ő sosem akar ilyen állapotban hagyni minket. Szeretné tisztává és egyértelművé tenni a képet. Mi pedig bízhatunk benne, hogy annak ellenére, hogy mi nem látunk jól és bizonytalanok vagyunk, Isten mégis nagyon jól lát mindent. Bensőnket, félelmünket, kétségbeesettségünket és magát a körülményt is. Hágár a Lahajrói kútnál azt mondta az Örökkévalónak: *„Te vagy a látás Istene"* – micsoda hitvallás ez (1Móz 16,1).

„Mit én nem láthatok, ő azt mind látja", szoktuk énekelni kedves Dicséretek énekünkben. Ez lehet bizalmunk alapja és erre nézve vághatunk bele a tanulásba, a hit- és ezzel együtt személyiségünk fejlődésének az útjába, és Krisztus mélységének megismerésének kalandjába. Mert nem azonnal látunk tisztán. Ahogy Péter életében is időnek kellett még eltelnie, hogy tagadások és bukások után megértse, hogy miért is kell Krisztusnak szenvednie, meghalnia és feltámadnia, úgy mi is úton vagyunk. Fejlődünk, elbukunk, tagadunk, meggyengülünk, de az Úr kegyelméből újra és újra talpra állhatunk. Tanuljuk a Krisztust egyéni életünkben, a vele való közösségben, a belső szoba már-már intim, senki másra, csak őrá és énrám tartozó személyes légkörében. Tanuljuk persze őt családjainkban is és igyekszünk mind jobban megérteni Mesterünket, Megváltónkat a keresztény közösségben is.

(Folytatás a következő oldalon!)

A felsőerdősori metodista gyülekezet mindig is Krisztus ismeretében gyarapodni igyekvő közösség volt. Látszik ez a múltján, jelenén és a jövőben is ez fogja vezérelni. A Jézus Krisztus melletti megmaradás, a vágy, hogy gyógyító érintéséből áldást nyerjünk; ez az, ami minden közösség lelki látását is újra és újra, mind világosabbra tudja tisztogatni. Ez a krisztusi érintés az, ami a homályos, bizonytalan, diffúz világból egyre élesebb képet tár elénk. Ez a krisztusi érintés az, ami a fájdalomban vigasztalásul szolgál, gyógyít és megnyugvást ad; és ez a krisztusi érintés is, ami perspektívát, tágas teret kínál és szép, színes kontúrokat megrajzolt reményteljes jövőt ad! Hálás vagyok, hogy ebbe a folyamatba most én is bekapcsolódhatok.

Jézus adjon alázatot, hogy meglássuk, beismerjük, hogy sokszor nem látunk tisztán. Hogy szükségünk van Jézus szemet nyitogató áldó érintésére. Hogy bűneink miatt rövidlátók vagyunk. És engedje meg most, az úrvacsorában is, távol a külső és belső zajoktól, a csendben megtapasztalnunk őt, hogy felnyissa szemeinket bűneinkre, értünk véghezvitt áldozatára, a reményteljes jövőre és az örök élet látására egyaránt. Ámen!

(Sztupkai Kristóf)

Sztupkai Kristóf vagyok, 1988-ban születtem Pécsett és lelkészgyerekként számos metodista állomás után (Pécs, Miskolc, Szeged, Dombóvár, Óbuda) most a pesti gyülekezetbe érkezem. Eddigi életem során sok minden hatással volt rám, számos benyomás és impulzust ért, de alapvetően két fő irány határozza meg életemet, melyek tanulmányaimat is kijelölték számomra. Végtelenül lenyűgöz és megállásra késztet az emberi személyiség a maga összetettségével, egyediségével, sokszor ellentmondásaival; továbbá csodálatra intenek az emberben megbúvó érzések, gondolatok, álmok és vágyak. Azért tanultam pszichológiát, hogy ezt a világot jobban megértsem.

Az ember csodája mellett ugyanakkor lenyűgöz az az örökkévaló, teremtő Isten, aki látja és kézben tartja ezt a világot, annak minden szépségével és kihívásával együtt. Ezért kezdtem el teológiát is tanulni. Mind az emberismeret, mind az istenismeret útja alázatot és bátorságot igényel, de hiszem, hogy ezek az utak válnak igazán javunkra. Ebben igyekszem fejlődni és mind mélyebbre jutni, és ennek a két dimenziónak gyümölcsöző metszetében igyekszem szolgálatomat végezni a körülöttem élők javára és Isten dicsőségére.

Tanulmányaim:
Pszichológus (BA, MA, Szegedi Tudományegyetem, 2007-2012)
Tanácsadói szakpszichológus (ELTE, 2012-2016)
Teológus-lelkész (Evangélikus Hittudományi Egyetem, 2013-)

Boldognak lenni...

A pesti körzeti pásztorkör legutóbbi találkozóján április 12-én, a Nagyhét szerdáján a Hegyi Beszéd boldogmondásaival (Mt 5) foglalkoztunk, azt kutatva, hogy az Újszövetség életgyakorlatában Jézus hogyan tanít minket az ősi emberi vágyról, a boldogságról, illetve annak kereséséről. Az alábbiakban ennek a közös igetanulmányozásnak osztjuk meg egyes elhangzott részeit.

BOLDOGOK
A SZELÍDEK, MERT ŐK ÖRÖKLIK A FÖLDET

A világ gondolkodása szöges ellentétben áll: a földi előnyöket magukhoz ragadják az erőszakosak, a hamisak, az álnokok, a gátlástalanok, az önzők. A szelídek: a mulyák?
A szelídség – nem általános emberi, hanem bibliai – jézusi értelemben:
– nem szelíd, amikor Isten igazságát kell megjelentetnie az Atyától rábízott küldetésnek megfelelően (farizeusokkal folytatott vitái, a templom megtisztítása, stb.)
– de szelíd, amikor az elesetteket felkarolja (a farizeus Simon házában, Lk 9,36kk), amikor a megvetett bűnösökkel közösséget vállal (a vámszedő Máté házánál, Mt 9,13), amikor az embert fontosabbnak tartja a vallási korlátoknál (kalásztépés szombaton, Mk 2,17).
– a krisztusi „szelídség” csúcsa: amikor Jézus hallgat a vádak ellenében, de szól, amikor krisztusi mivoltáról kell szólnia, önmagát kiadva (Mt 26,62-64).
A boldogmondásban ehhez a szelídséghez kapcsolódik a föld isteni ígérete, a jövő öröksége!

(dr. Hecker Frigyes)

BOLDOGOK,
AKIK ÉHEZIK ÉS SZOMJAZZÁK AZ IGAZSÁGOT, MERT ŐK MEGELÉGÍTTETNEK

Az igazság evangéliumi értelemben nem valami, hanem Valaki. Jézus személye, aki önmagát jelenti ki útként, igazságként és életként. Jézus Istennek az igazsága. Nem emberi filozófia, felfogás, eszme, vagy gondolat. Isten igazsága, amely közénk érkezett, hogy a lehető legvilágosabban értsük, halljuk és alkalmazzuk életünkben. Megjelent, megszületett a világ igazságtalanságába és igaztalanságába. Hogy találkozzon velünk, az emberrel. Eljött az igaz, hogy igazzá tegyen. Nem csak kijelenti az igazságot, de egyúttal át is kíván formálni minket, az igazsága hatással van ránk.

Boldog az, aki rájön, ráébred saját igaztalanságára. Aki ráébred arra, hogy nincs a helyén az élete. Hogy rászorul arra, hogy helyreigazítsák, helyreállítsák. Kívülről való helyreállítás ez, mert önmagát nem képes az ember igaz útra vezetni. Kívülről való megtisztítás ez, szennytől, bűntől, hamisságtól. A tékozló fiú mélységeitől. Egy belső lelki igény kell ehhez, egy „lelki igényesség”. Lelki szomjúság, lelki éhség. Boldog, aki tud szomjazni. Boldog, akinek van lelki igénye.

Az eltelt, megtelt ember, nem tud éhezni, nem tud szomjazni. Milyen nagy akadály a beteltség, a világgal való betöltekezés a nyugati kultúrában. Mert, ha be vagyok töltve, akkor nem látom, hogy a külső csín mögött belül rendetlenség van, hogy valójában üres vagyok. Boldogtalan ezért, aki nem tud éhezni, nem tud szomjazni. Boldogok viszont, akik éheznek, szomjaznak, mert átélik Istenre szorultságukat.

(dr. Khaled A. László)

BOLDOGOK
AZ IRGALMASOK, MERT ŐK IRGALMASSÁGOT NYERNEK

Amikor megtudtam, hogy ez az igevers az én részem ma este, szerettem volna Klárival elcserélni. Nem jellemző tulajdonságom az irgalmasság. Néha büszke voltam az igazságosságomra, becsületességemre, aztán ezen a téren is csalódnom kellett. De az irgalom…

A boldogmondások között ez a legkönnyebben megjegyezhető. Hogy mi a mondat két része. Úrvacsoraosztás közben, mikor igét idézek, ez fontos szempont. Gyakorolni annál nehezebb. A kegyelem szó közelebb áll hozzánk. Kegyelmet adni az egy szép alkalom. Nemes, fenséges pillanat. Az irgalom szemlélet, megértés, elfogadás. Hosszan tart. Az egyházszakadás után Szuhánszky Pista került Nyíregyházára. Jöttek-mentek a hírek, én harsány hangon terjesztettem, gúnyoltam, kritizáltam én is a nehéz helyzetben lévő fiú próbálkozásait. Aztán fordult a világ, és rászorultunk Istvánra. Fölsorolni sem tudom, mi mindenben volt irgalmas hozzánk.

A Biblia a teremtést követően a bűnesettel kezdődik. Az ember olyan akar lenni, mint az Isten. Lehetsz olyan – légy irgalmas! Persze, a másik ezt gyakran nem érdemli meg. Nehéz dolog közben megőrizni a határozottságot, a rendet, a felelősséget és a bölcsességet. Irgalmasnak lenni azt jelenti, hogy megvethetnéd, megalázhatnád, földbe taposhatnád, megszégyeníthetnéd őt. Kamatostul adhatnál vissza. A hatalmadba került az ellenség. És nem tudod megtenni. Nem akarod. Más emberré lettél Kihull a kezedből a kard, úgy jársz, mint Ben Húr. „Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek..” „Legyetek irgalmasok, amint a ti Atyátok is irgalmas.” „Megszánta őket, mert elgyötörtek és elveszettek voltak.”

„Irgalmasságot akarok, nem áldozatot.” És ha tehetetlenek vagyunk, akkor sírjatok a sírókkal!” Vitatkozni, érvelni, tanítani tudunk, csak irgalmasnak lenni, vele zokogni nem. Amikor a tíz szűzről prédikálunk, kérdés, hogy mi az az olaj, aminek át kell itatódia rajtunk, bennünk. Nos, itt van leírva. De a mátéi ige nem felszólítás, hanem ígéret a boldogságra. Ahogyan a többi boldogmondás is olyan hihetetlen utat-módot ajánl, úgy ez is. Ám vannak emberek, akik ezt teszik, próbálgatják. És kirajzolódik a boldogság. Érezni az illatát.

(Szabó Andor)

BOLDOGOK
A TISZTA SZÍVŰEK,
MERT ŐK AZ ISTENT MEGLÁTJÁK

„Ő pedig megszólalt, és így tanította őket”, igen ezt a leckét tanulnunk kell, nem csak ott és akkor, hanem itt és most is. Olyan tanagyag ez, ami nem évül el, amit újra és újra ismételnünk kell, mondhatnám azt is, kötelező „olvasmány”.

„Idegen országban járunk”, hangzott Iványi Tiborné ominózus verse, mely aztán kirobbantója is lett egy szomorú szakadásnak. Azóta sokszor jut eszembe e verscím. Valóban idegen országban járunk. Olyanban, ahol mások a törvényszerűségek, ahol az „igen” már nem „igen”, és a „nemet” sem kell komolyan venni. Ahol a férfi nem biztos, hogy férfi, és a nő nem biztos, hogy nő, ahol a család nem érték, ahol a kimondott szónak, ígéretnek nincs súlya.
Ez a fajta gondolkozás sajnos beszivárgott az egyházakba, gyülekezetekbe is. Magukat komolynak tartó emberek szavára nem lehet adni, bennük nem lehet megbízni, újra és újra attól kell tartani, mikor, és hol támadnak hátba.

Mit jelent tiszta szívűnek lenni? Nem mást, mint a belső rendezettséget, és nem a külsőségek „tisztán” tartását. Stott így fogalmazza ezt meg:”..a tisztaszívűséget az egylelkűséggel azonosítja, amely azokat az embereket jellemzi, akik mentesek minden belső zsarnoki maghasonlottságtól” A tiszta szívű ember, „egyszívű” ember, nem sántikál kétfelé, nincsenek hátsó gondolatai, szándékai. „Tiszta szívű a mindenek felett becsületes őszinte ember, aki nyílt mind Isten, mind az emberek előtt….visszariad a csalástól, képmutatástól, ravaszság nélkül való. Vajon hányan mondhatjuk el magunkról, hogy életünk nyitott könyv? Milyen kísértés, hogy mindig az alkalomhoz illő szerepet öltsünk magunkra! Szerepet játszunk ahelyett, hogy valóságos lényünket mutatnánk, ez pedig nem más, mint a kétszínűség. Sokan hazugságból valóságos hálót szőnek maguk köré, olyannyira, hogy a végén már ők sem tudják megkülönböztetni igazi lényüket álarcuktól.” (Stott: A hegyi beszéd, 42-43. old.)

Jézus arra tanította övéit, és bennünket is, hogy Istent látni csakis azok fogják, akiknek a szíve ilyen értelemben is tiszta. Ők meglátják Istent mind a jó, mind a nehéz napokban. Tudják, hogy életük jó kezekben van, semmi nem történhet velük az Atya tudta és beleegyezése nélkül. Ezek a boldogok, az igazán boldogok, és nem azok, akik álságos magatartással talán nagyon magasra jutnak a ranglétrán, hatalmas anyagi bázisra tesznek szer, elismerik őket, hatalmat kapnak. Boldogok a tiszta szívűek, mert ők az Isten látják meg minden körülmények között!

(Szabóné P. Klára)